

Ján Adamus

Krst Krista Pána – v roku B

Ján hlásal: „Po mne prichádza mocnejší, ako som ja. Ja nie som hoden ani zohnúť sa a rozviazať mu remienok na obuvi. Ja som vás krstil vodou, ale on vás bude krstiť Duchom Svätým.“ V tých dňoch prišiel Ježiš z galilejského Nazareta a Ján ho pokrstil v Jordáne. Vtom, ako vystupoval z vody, videl otvorené nebo a Ducha, ktorý ako holubica zostupoval na neho. A z neba zaznel hlas: „Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie.“

Mk 1, 7-11

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Sviatkom Krstu Pána sa úradne končí vianočné obdobie. Z kostolov sa začínajú vytrácať betlehemy a stromčeky, zabúda sa už na vianočné darčeky, lebo život v novom roku začal pulzovať nesviatočným tempom. Medzi Vianocami a dnešným sviatkom ubehlo iba niekoľko dní, ale medzi skutočným narodením Krista a dňom jeho krstu temer tri desaťročia. My si však každú udalosť z Ježišovho života chceme pripomenúť každý rok, preto nám Cirkev ponúka Cirkevný rok s Adventom, Vianocami, Pôstom, Veľkou nocou i Cezročným obdobím.

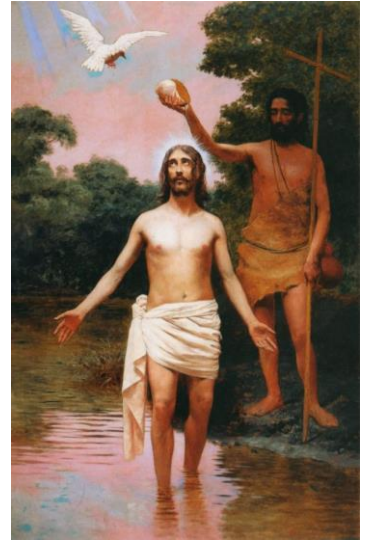
Dnes si chceme pripomenúť Pánov krst, pričom z počutého evanjelia vidíme, že bol sprevádzaný viacerými javmi. A hoci každý by sme mohli zobrať za predmet nášho rozjímania, zostaňme pri tom najpodstatnejšom výraze krst. Bez ohľadu na to, aký bol Jánov krst, a aká je naša sviatosť krstu, uvedomujeme si, že všetci, ktorí sme tu, boli sme niekde a niekým pokrstení. Vtedy, v oblečení nemlúvňata, keď sme ani nevedeli, že žijeme, čosi sa odohralo v našej duši. Neskôr, keď sme začínali používať rozum, táto vnútorná skutočnosť sa mala prejavíť aj navonok. Apoštol Pavol to krásne vystihol v liste Galaťanom: Lebo všetci, čo ste pokrstení v Kristovi, Krista ste si obliekli. Ak by sme chceli vysvetliť túto hlbokú myšlienku, museli by sme povedať, že náš život sa má pripodobniť Ježišovmu životu a na nás má byť vidieť, že sme kresťania. Naša práca, správanie, rodinný a spoločenský život, zmysel a cieľ života, musí niesť určitý kresťanský ráz a charakter, z ktorého iní vyčítajú, kým vlastne sme. Dalo by

sa to vyjadriť aj slovami správať sa a žiť po kresťansky. A ak by sme sa zahľadeli na svoj život spod tohto zorného uhla, videli by sme, v koľkých veciach musíme byť pokrstení človek iný, než tí ostatní.

Ježiš k tomu dodáva: Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach. Z jeho slov jasne plynie, že náš kresťanský život má byť pre iných vzorom, výzvou a pomôckou ako sa dostať k Bohu, spoznať ho, osláviť a zbližiť sa s ním. Stojíme teda pred dôkazom Boha pomocou pekného kresťanského života, čo nám možno ani nikdy nenapadlo, že práve môj život môže niekoho priviesť k Bohu, ale od neho aj vzdialiť a utvrdiť ho v nevere. Často sme totiž svedkami poznámok: Chodí do kostola, modlieva sa, vyznáva vieru, ale na druhej strane robí veci, ktoré sa hlboko protivia spravodlivosti, láske, miernosti a duchovnej sile. A záver, ktorý si z toho dotýčný urobí je: Ak mám byť takýmto kresťanom, radšej nebudem žiadnym! Táto logika je samozrejme úplne prevrátená, lebo kresťanstvo nepozná len „zložené ruky a kostol“.

Poľská spisovateľka Žofia Kossakova (1899-1968) v historickom románe Bez zbrane opisuje obdobie križiackych vojen a jednu nevydarenú výpravu, v ktorej veľmi mnoho znamenal život jedného ubiedeného človeka, ktorého dnes poznáme pod menom František Assiský. Keď totiž sultán v Egypte porazil kresťanské vojsko a mal pred sebou pokoreného európskeho kresťanského kráľa, vtedy si zaspomínal na stretnutie s Františkom a kráľovi povedal: Vedz, že len kvôli nemu, jedinému kresťanovi, ktorého som v živote stretol a v ktorého dobrotu verím, som ochotný darovať život tebe aj všetkým kresťanským zajatcom.

Preto si teraz aj my položíme otázku: Môže môj život pomôcť niekomu pripomenúť Boha a priviesť ho k viere? Som pre kresťanstvo a vieru v Boha brzdou pre iných alebo pohonnou látkou? Je môj život dôkazom pre Boha alebo proti nemu? Dajme si pravdivú odpoveď a dovoľme prehovoriť nášmu svedomiu.

Ježiš nám žiari v týchto dňoch, láskavý, dobrý Spasiteľ; nech všetci ľudia veriaci chvália ho spevmi hlasite.

Keď on už tridsať rokov mal, čo v ľudskom tele prebýval, pokorne o krst požiadal, hoc vinu žiadnu nepoznal.

Šťastný je Ján, no zdráha sa obmývať vodou od viny toho, čo krvou môže sám zmyť z ľudstva všetky prečiny.

Tu zaznie hlas a z výšavy Boh svojho Syna predstaví a Svätý Duch naň zostúpi a charizmami obdarí.

Vrúcne ťa, Kriste, prosíme, ochraňuj slabých, všetkých spas; nech naša myseľ jasná je a čistý život krásli nás.

Kriste, si pravda, život náš; kiež od nás úctu, slávu máš; ty, sláva Otca, Ducha jas, zjavuješ sa nám v každý čas. Amen.

Krst Pána, Rch.

SLOVÁ OTCOV PÚŠTE

Vyšli raz bratia z kláštora, aby navštívili otcov, čo bývajú na púšti. Keď teda prišli k istému starcovi pustovníkovi, prijal ich s veľkou radosťou a ako je zvykom, pohostil ich. Videl, že sú unavení cestou, a preto ich nasýtil pred deviatou hodinou a čokoľvek mal vo svojej chyže, predložil im na jedenie a doprial im odpočinúť si. Keď sa potom zvečeralo, pomodlili sa modlitby a žalmy podľa zvyku a podobne urobili aj v noci. Starec však ležal neďaleko nich i počul, ako sa rozprávajú medzi sebou: „Veru, títo pustovníci jedia viac a lepšie ako tí, čo bývajú v kláštoroch.“ Keď to starec počul, nevravel nič. A keď svitol deň, vydali sa na cestu, aby zašli k inému pustovníkovi, ktorý býval v susedstve toho starca. Keď odchádzali, povedal im starec: „Pozdravte ho odo mňa a povedzte mu: Daj pozor a nezalievaj zelinu.“ A keď prišli k tomu druhému starcovi, odovzdali mu odkaz. Ten pochopil i zdržal tých bratov u seba a dal im pliešť koše. Sám sedel s nimi a nešiel pracovať. Večer potom pri svetle proti zvyku pridal aj iné žalmy a po skončení modlitieb povedal: „U nás síce nie je zvykom každý deň jesť, ale pretože ste vy prišli, sluší sa, aby sme dnes povečerali.“ I predložil im suchý chlieb a soľ so slovami: „Kvôli vám musíme niečo viac jesť.“ A nalial trošku octu a pridal soli a trochu oleja, - a keď vstali od stola, začal zasa spievať žalmy až skoro do svitania; a povedal im: „Kvôli vám sa nemôžeme pomodliť celý žaltár, preto si trochu odpočinite, lebo ste unavení po ceste.“ Keď potom nadišla prvá hodina ranná, chceli odísť, lež starec im nedovolil, hovoriac: „Ba čo, ostaňte s nami pár dni; dnes vás nepustím, ale z lásky si vás tu podržím ešte tri dni.“ Tí však v noci vstali a prv než sa rozvidnelo, tajne utiekli z toho miesta.

Jeden zo svätých starcov zašiel si k inému starcovi pustovníkovi na návštevu. Ten ho prijal s veľkou radosťou a na uctenie jeho príchodu pripravil varenú šošovicu na občerstvenie; i povedali si, že najprv sa podľa zvyku pomodlia modlitby a žalmy a potom požijú pokrm. Keď teda vošli dnu, prešli celý žaltár. (Okrem toho čítali aj zo Svätého písma.) Už prešiel deň, minula sa aj noc. Kým sa modlili a pozorne spievali žalmy svitol nový deň a tu zbadali, že noc sa už minula. Znovu sa však zabrali do rozhovoru o Božom slove a vykladali si duchovný zmysel, až napokon okolo deviatej hodiny sa rozlúčili a starec, ktorý prišiel, vrátil sa do svojej chyže. A na jedlo, ktoré bolo pripravené, zabudli, kým prijímali jedlo duchovné. Keď sa teda zvečeralo, starec našiel misu plnú, ako ju pripravili; i zarmútil sa: „Oh, ako sme to zabudli na túto kašu?“

Blahoslaveného opáta Mojžiša, ktorý býval na mieste zvanom Petra, istého času tak silne pokúšal diabol na smilstvo, že nevládal vydržať vo svojej chyži, lež šiel k svätému opátovi Izidorovi a povedal mu o silnom pokušení. Keď mu opát Izidor prečítal svedectvá zo svätých Píšem, utešil ho a prosil ho, aby sa vrátil do svojej chyžky, opát Mojžiš nechcel ísť. Tu opát Izidor vzal opáta Mojžiša, vystúpil s ním na povalu svojej chyže. A povedal: „Pozri na západ.“ A keď pozrel, videl množstvo diablov, ktorí boli veľmi rozrušení, akoby sa chystali na boj a náhlili sa do vojny. Nato mu opát Izidor povedal: „Pozri sa teraz na východ.“ A keď sa pozrel, videl nespočítateľné množstvo svätých anjelov, slávne a nad slinko jagavejšie vojsko nebeských mocností. Tu mu povedal opát Izidor: „Tí, ktorých si

videl na západe, napádajú Božích svätých. Avšak tých, čo si uzrel na východe, Boh posielala na pomoc svojim svätým. Vedz, že tých, čo sú s nami, je viac ako tých, čo sú s nimi, hovorí prorok Elizeus. Ba aj svätý Ján hovorí: Lebo väčší je ten, ktorý je v nás, ako ten, čo je na tomto svete.“ A keď to počul svätý opát Mojžiš, posilnený v Pánovi vrátil sa do svojej chyžky, vzdával vďaky a chválil trpezlivosť dobrotivosti nášho Pána Ježiša Krista.

Metód Lucký OFM „Slová otcov púšte“

Sviatkom krstu Pána Ježiša končíme vianočné obdobie. Nasleduje obdobie „cez rok“.

Betlehem odložíme a stromčeky môžu zostať do sviatku Obetovania Pána (2.2.).

Spomienka na P. Fidela Ambróza Jurčoviča:

O dva týždne - v nedeľu 21. januára 2024 o 11:00 hodine si slávením sv. omše pripomenieme 20. výročie smrti P. Fidela Ambróza Jurčoviča, OFM.

Prvá nedeľa – pobožnosť:

Dnes v nedeľu 7.1. o 14:00 hod. bude pobožnosť a výmena ružencových tajomstiev.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

Stretnutie bude na budúcu nedeľu 14.1. po druhej sv. omši.

Upratovanie kostola:

Dakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola.

Prosím o upratovanie ďalšiu skupinu - čísla domov 203 – 228.

Sväté omše po Nedeli Krstu Pána Ježiša- (B)

8.I. pondelok

17:00 Za † Ľudmilu Polakovičová (1. výročie smrti)

9.I. utorok

17:00 Za † Boženu Farkašová a dcéry Boženu a Soňu

10.I. streda

17:00 Svätá omša v Štefanovej

11.I. štvrtok

17:00 Za Božiu pomoc pre rodičov a zdravie syna (K.)

12.I. piatok

17:00 Za Božie požehnanie pre sestru (L)

13.I. sobota

08:00 Za dar zdravia pre chorého Jozefa

14.I. 2. Nedeľa 2. v cezročnom období (B)

08:00 Na úmysel *Lekrory: Vrablová Radakovičová*

11:00 Za farníkov *Lektora: Kosnáčová Kordošová*

Liturgický kalendár

8.I. pondelok bl. Titus Zeman, mučeník, sv. Teofil, mučeník, sv.

Severín, kňaz a rehoľník

10.I. streda sv. Agatón, pápež

11.I. štvrtok sv. Hygin, pápež

12.I. piatok sv. Aelred, opát

13.I. sobota sv. Hilár, biskup a učiteľ Cirkvi, Prebl. Panny Márie v sobotu

„Kristovo telo nie je prijímané iba v mystériu oltára, ale aj čítaním svätých kníh Biblie.“

A ešte niečo. Niekedy nás môže preniknúť pochybnosť: Je vlastne povinné čítať Sväté písmo? V úzkom slova zmysle nie. Veď kto počúva Cirkev, ten žije z Písma. No zdá sa, že počúvať Cirkev v dnešnej roztrieštenej a ponukami každého druhu preplnenej dobe je čoraz ťažšie. A potom, je načase, aby sme sa ako laici zaangažovali do jej života aktívne, čomu nás môže práve Písmo naučiť. Tu vôbec nejde o to, že kresťan, ktorý ho číta, je lepší. No rozhodne sa celé naše kresťanstvo môže bez Písma stať nudným. Nielen pre nás, ale aj, a hlavne, pre nové generácie. Lebo v našom kresťanstve nejde až tak o pravovernosť a prípadne o pestovanie čnosti. Naše kresťanstvo potrebuje čerpať práve z Písma iskru, šľavu, radosť, veľa radosti.

Napokon dodnes existuje prikázanie aspoň raz do roka prijať Eucharistiu, a predsa ju Cirkev vrelo odporúča prijímať čo najčastejšie. Presne tak je to aj s Písmom: treba ho prijímať, čiže počúvať, čo hovorí, čo najčastejšie. Nehovoríme teda ako opakovali bratia protestanti: **IBA Písmo**, ale hovoríme: nie bez Písma.

PÍSMO V LITURGIÍ

Veľkým ovocím Druhého vatikánskeho koncilu je aj to, že poveril najlepších vtedajších biblistov a liturgistov prehodnotiť čítania, ktoré sa dovtedy používali pri svätých omšiach. Táto odborná komisia dlho pracovala i la zostavení lekciónárov a podarilo sa jej rozšíriť, ba takmer zdvojnásobiť priestor pre Božie slovo v liturgii. Napríklad voľakedy sa i v nedele čítali len dve čítania. Dnes - spolu s alelujovým veršom, ktorý často prepočujeme - ich máme päť. Ba snažili sa obohatiť aj prežívanie ostatných sviatostí, napríklad sobáša, krsty, birmovku, priliehavejšími biblickými čítaniami. Zakaždým s možnosťou vybrať si tie najvhodnejšie. Dokonca i každý (hrám má pri výročí posviacky či sviatku svojho patróna vlastné čítania.

No aj pri takej veľkej snahe je to na poznanie celého Písma málo. V celoročnej nedeľnej liturgii sa prečíta len asi 3,5 percenta textov **STARÉHO ZÁKONA** - čo je skutočne iba jeho zlomok a 41 percent z Nové ho zákona.⁹⁸ A hoci sa liturgická komisia desaťročia snažila, i tak nám bohoslužba slova aj dnes prináša iba životné minimum textov Písma, čiže toľko, čo nám ledva stačí na prežitie. Zrejme nepostačujúce pre radostné, prekypujúce, statočné kresťanstvo

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Zvíťazil Ježiš naozaj ?

Z POHLADU ČLOVEKA TO ALE NEVYZNIEVA LOGICKY.

Koľko je 1 + 1? Samozrejme, že 2. To je logická odpoveď. Lenže Boh nás chce dvihnúť do novej roviny práve v tom, že u neho

takáto matematika nemusí fungovať. U neho bolo 5 chlebov a 2 ryby jedlo pre tisíce ľudí. U neho sa to, že napľuje na zem, urobí blato a pomaže oči, stáva prostriedkom na uzdravenie slepého človeka. To je úplne iná logika. Keď sa pozeráme na kríž, vieme, čo sa na ňom udialo, a čo to prinieslo pre nás. Avšak zároveň nastala aj premena sveta, vypukla revolúcia v duchovnom svete. Život so zmŕtvychvstalým Kristom je dynamický, vyžaduje si odvahu, každodenné hľadanie Ježišovho Srdca a každodenné približovanie sa k nemu. Predstavte si, že máme iba škatuľu, v ktorej si zvykneme na obmedzený priestor. Presne vieme kde čo je, prechádzame tadiaľ tisíckrát a ani potme nenarazíme. I v našom duchovnom živote si niekedy zvykneme na svoj box, v ktorom sa pohybuje. Tento náš priestor zväčšíme, ak vstúpime do vzťahu s Ježišom. Určite sa stane, že sa ocitneme na pôde, ktorá nie je pre nás známa ani samozrejma a môžeme zabalansovať. Tu nastupuje naša odvaha, pretože Pán Ježiš nás zväčša pozýva do vecí, ktoré pre nás nie sú obyčajné. On chce, aby sme robili aj kroky do neznáma, ktoré však znamenajú prejav dôvery v neho. Tak i Peter opustil loďku a vstúpil na vodu. Ak sa rozhodneme pre väčší box, odrazu budeme mať v sebe aj viac života. To znamená, že sa od kríža posunieme k zmŕtvychvstalému Kristovi.

Ako máme teda hľadiť na kríž a zároveň prežívať Kristovo zmŕtvychvstanie?

V Katechizme Katolíckej cirkvi, v bode 1505, sa píše: „Kristus, dojatý toľkými utrpeniami, nielen dovoľuje, aby sa ho chorí dotýkali, ale si aj osvojuje ich biedy: „ON NA SEBA VZAL NAŠE SLABOSTI A NIESOL NAŠE CHOROBY " (MT 8,17). Drevo kríža. Keď sa pozrieme na kríž, môžeme si uvedomiť, že tam sú naše choroby, naše nedostatky. Tam ich Ježiš zobral. Preto je kríž veľmi silným symbolom práve v etape budovania vzťahu so zmŕtvychvstalým Kristom. Keď pozerám na kríž, preniká ma to vďačnosťou. Práve vďaka tomu, čo Ježiš urobil, mám život, ktorý mám. Inak by som sa tu potíkal plný hriechu a neprávosti. No Ježiš vzal všetko na kríž a ja môžem prežívať spravodlivosť, ktorá prúdi z tohto víťazstva., Jeho uzdravenia boli znameniami príchodu Božieho kráľovstva," pokračuje bod katechizmu. Znamená to, že keď Ježiš začína uzdravovať ľudí, prichádza s tým moc jeho kráľovstva. „Zvestovali hlbšie uzdravenie, víťazstvo nad hriechom a nad smrťou prostredníctvom Veľkej noci." Ježiš porazil hriech a smrť a jeho víťazstvo pokračuje ďalej i dnes, v tomto svete. „Na kríži vzal Kristus na seba celú ľarchu zla a sňal hriech sveta, ktorého je choroba iba následkom."

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Nešťastný princ

Bol raz jeden bohatý a mocný, no nešťastný princ. Mal prudkú a netrpezlivú povahu, vždy sa rýchlo nahneval a často bol aj krutý. Každý rok vyhlásil nejakú vojnu. Zakaždým vyhral, no aj tak bol smutný a jeho ľud bol smutný tiež.

„Čo vám je?“ hrmel cválajúc po uliciach na svojom nádhernom vojnovom koni: „Prečo ten smútok?!”

Poddaní sa mu neodpovedali.

Raz, keď princ cválal po krajine, začul spev dievčatka, ktoré pracovalo vo svojej záhradke. Podišiel bližšie, a keď sa dievčatko otočilo, uvidelo princa v jeho nádhernom hodvábnom odevu. Vstalo, uklonilo sa a ponúklo mu košík so semienkami.

Mocný princ bol rozrušený, no v tú noc spal s košíkom semienok pri vankúši.

Keď sa ráno zobudil, cítil sa silný a plný energie, akoby mal ísť do boja. V ten deň však pred sebou nemal nijaký boj.

„Siatie nie je práca pre princov,“ zamrmlal si, keď vzal košík so semienkami do rúk.

Ľud zostal ohromený pri pohľade na princa, ktorý pracoval v záhrade paláca. A pracoval v nej deň čo deň, týždeň čo týždeň. Pestoval svoje rastliny.

Potom zrazu prišla jar. Záhrada bola plná rozkvitnutých kvetov a vôní. Včely bzučali a vtáky štebotali. Princ vstal s rozkvitnutou halúzkou v ruke. Ako na ňu hľadel, z očí mu vyhrkli veľké slzy.

Prvý raz pochopil zmysel jari. Zdalo sa mu, že začul nežný hlások dievčaťa. Volal ho, aby sa pozeral, aby srdcom pozoroval kvety a trávu, vtáky a nebo, usilovný hmyz a usmiatych ľudí.

A zrazu princ začal vidieť tak, ako nikdy predtým. Srdce mu zaplavila obrovská radosť. Videl, ako farby žiaria pod dotykom slnka, a cítil opojnú vôňu kvetov. Prvý raz bol naozaj šťastný a uvedomil si, že miluje svoj ľud.

Nečakaj, kým ti niekto prinesie kvety. Namiesto toho si vysaď vlastnú záhradu. Človek, ktorý niečo alebo niekoho pestuje, nemôže byť nešťastný.

Bruno Ferrero „Posledný list“

Zamyslenia

KUFRE A KUFRIKY

Ak niekto cestuje s ľahkým kufrikom, má na stanici pomôcť do vlaku tomu, kto svoju batožinu nevládze uniesť. Nešťastná povaha je veľmi ťažká batožina, bez pomoci iných sa sotva dá uniesť.

Tomáš Špidlík SO

Zaujímavý pohľad na vec: človek by očakával, že nabádanie bude adresované tomu s neznesiteľnou povahou, aby svojich bližných toľko neotravoval, a zatiaľ sme to my okolo, koho nabádajú zmeniť sa! Napokon rovnako hovorí aj Božie slovo: „Neste si vzájomne bremená a tak naplníte Kristov zákon.“ (Gal 6, 2) A inde: „My silnejší sme povinní znášať slabosti slabých a nehľadať záľubu sami v sebe.“ (Rim 15, 1)

Pomôcť niekomu s kuframi nám asi nerobí ťažkosti, naopak, človek sa ihneď cíti dvojnásobne na výške: predvedie svoj biceps, a ešte za dobrý skutok urobí čiarku.

Horšie je to a batožinou nešťastnej povahy bližneho: tu totiž namiesto svalov treba poriadnu dávku milosrdenstva, a tým nie vždy dostatočne oplývame. No, možno by sme nešťastnú povahu druhého podržali, ale znášať ju dnes a denne?

V Pánovej moci však je premieňať naše srdce keď o to prosíme.

Veľkým krokom vpred je uznanie, že nešťastná povaha bližneho je bremenom nielen pre jeho okolie, ale predovšetkým pre neho samého (podobne ako moje zlé vlastnosti idú na nervy nielen mojím bližným, ale mne samému).

Toto poznanie tlmí naše rozhorčenia a dáva priestor milosrdenstvu. Milosrdenstvo potom nie je ničím iným ako láskou v praxi: rez dlhých rečí zdvihne „kufor“ bližneho a ide, kam až treba.

Apoštol Pavol navyše dodáva, že pri znášali slabosti druhých nemáme „hľadať záľubu sami sebe“. Ako to dosiahnuť? Ako byť trpezlivý a milosrdný a nehľadiť pritom so záľubou sami duchovné bicepsy?

Stačí si uvedomiť, koľko mojich „kufrov“ nosia zase iní - a možno ani netuším, akým ťažkým bremenom môžu byť...

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku